

Phụng
Hoàng
Thần

HỒI 32

Thổ Linh Kiếm đả thương Long Lão

Ngũ vương tử cả cười nói:

- Kiếm nặng ba trăm cân mà phải thi triển năm chục chiêu Khoái kiếm pháp thì đến ta cũng không làm được.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Vụ này không phải để khảo sát Ngũ gia mà để làm khó dễ kẻ tham dự. Có thể mới tránh khỏi làm thương vong nhiều người.

Ngũ vương tử cười nói:

- Cách này hay thật. Chỉ có hiền đệ mới nghĩ ra được. Thôi ta đi đây.

Ngũ vương tử đi rồi, Lê đại nương cười hỏi:

- An bài cách này thì còn được mấy người tham dự?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Sư ca, đại muội, Nhị lang có thể tham dự được. Còn Bạch thư và Văn muội e rằng cũng chưa chắc.

Bạch Từ cười nói:

- Như vậy đâu phải tử kiếm, mà là tử nội công.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Tiểu đệ đã ước lượng có mấy người ngoại quốc làm được. Đồng thời Long hộ giá còn phát giác ra không ít.

Thiết Nhị Lang hỏi:

- Ai đứng làm đài chủ cho chúng ta?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Đại sư ca. Nhưng người và đại muội phải luân lưu ứng chiến.

Đến tối, Long hộ giá và Ngũ vương tử đều tới nơi.

Lão già vừa ngó thấy Thiết Kỳ Sĩ đã chĩa ngón tay cười ha hả nói:

- Thiết Nhị hiệp! Tự cổ chí kim đã có ai đúc thanh kiếm nặng ba trăm cân chưa? Cách an bài của nhị hiệp thật là ghê gớm!

Thiết Kỳ Sĩ mời hai người ngồi rồi hỏi:

- Long lão! Có điều chi dạy bảo chẳng?

Long hộ giá thở dài đáp:

- Nhị hiệp đã ngó thấy một lão già toàn thân màu đỏ rất cổ quái và mấy tên nam nữ thanh niên rồi...

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Lúc đi gặp lão già, khi về ngó thấy một thanh niên. Còn mấy cô gái e rằng không phải những nhân vật trọng yếu. Long lão còn điều tra được thêm điều gì nữa chẳng?

Long hộ giá đáp:

- Long mỗ đoán Hồng lão nhân đó là Lôi hoả thần. Lão trú ở trên cổ tháp phía sau chùa Bích Vân. Lão đưa một bọn nam nữ môn đồ tới.

Cao Thức xen vào:

- Bọn tại hạ không ngờ Lôi hoả thần lại trú ngụ ở trên toà cổ tháp.

Long hộ giá đáp:

- Một cụ già trú ở chùa Đại Giác, đem theo ba thiếu nữ. Lão phu đoán là Hải Hậu. Mụ già đó dường như đang chờ trượng phu là Hải Thần sắp tới.

Ngũ vương tử hỏi:

- Long lão có biết mấy toán không?

Long hộ giá đáp:

- Hiện giờ xin hãy nói đến thanh niên mà các vị đã gặp lúc trở về. Gã là đồ đệ của Kim Giáp thần, tự hiệu Kim Giáp vương tử. Chưa điều tra được gã trú ở đâu.

Lê đại nương hỏi:

- Sao lại kêu bằng Kim Giáp vương tử?

Long hộ giá đáp:

- Tự hiệu Kim Giáp là do tấm bảo y màu hoàng kim. Thực tế là tấm áo trông giống tấm mã giáp, nghe nói đao đâm không thủng. Kim Giáp vương tử nhất định được sư phó truyền thụ võ công. Đồng thời gã là một vương tử gì đó ở một bờ cõi riêng biệt.

Thiết Kỳ Sĩ vội hỏi:

- Bọn họ có tham gia vào đoàn thể ngoại quốc không?

Long hộ giá đáp:

- Về điểm này các vị có thể yên tâm được. Nhân vật cỡ này không tụ hội với ai đâu.

Bạch Từ nói:

- Lão quả là người biết nhiều hiểu rộng. Sao lão điều tra được mau lẹ và rõ ràng đến thế?

Long hộ giá đáp:

- Lão hủ được một vị kì nhân không muốn lộ diện chỉ thị cho. Đêm nay còn đi Tây giao và Nam giao một chuyến. Đại khái hai toán này đến rồi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Ai vậy?

Long hộ giá đáp:

- Toán ở mặt nam là hai thầy trò, toàn ở mặt tây là ba thầy trò. Toàn ở mặt nam là Cự Phong Thần và nữ đệ tử là Cuồng Phong thần nữ. Bọn họ có lẽ là trú ở khu phụ cận Nam Uyển ngoài Nam giao. Bọn mặt tây là Thổ Hành Thần. Theo lời dị nhân thì lão này không chịu ở trong nhà, bình sinh chỉ ở huyệt động. Nam đệ tử của lão là Thổ Linh Kiếm, nữ đệ tử là Thổ Hành yêu cơ. Đêm nay các vị nên coi chừng. Bọn họ có những môn công phu đặc biệt.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Chẳng lẽ họ có công phu đi dưới lòng đất thật sự?

Long hộ giá đáp:

- Đúng thế! Tuy không phải là chân chính đi trong lòng đất mà là phép thổ động.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói:

- Lão già đó không tham gia cuộc tử đấu. Còn hậu đại của lão thì khó biết lắm. Trong cuộc đại hội quần ma này tất xảy ra nhiều vụ náo nhiệt ra ngoài sự tiên liệu của bọn ta.

Long hộ giá nói:

- Lão hủ lại đi điều tra tường tận phen nữa, hoặc giả bọn yêu nhân của Cổ Môn môn có lên vào chẳng?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Hai vị tăng đạo hộ giá kia thì sao? Bọn họ không dính líu chứ?

Long hộ giá đáp:

- Bọn họ đã mất chức dĩ nhiên chẳng hỏi đến việc gì nữa. Hôm qua lão phu đã ghé thăm họ, coi tình hình thì họ có ý muốn dời khỏi Bắc Kinh.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Đừng để họ đi. Lưu lại tuy không dùng được việc gì nhưng thả họ ra ngoài giang hồ là rất nguy hiểm.

Ngũ vương tử đáp:

- Bọn họ không đi đâu, mà có đi cũng vẫn vậy. Hạng người này tuy đã xuất gia mà trên thực tế còn ham danh lợi hơn cả kẻ không tu hành.

Long hộ giá nói:

- Điện hạ chỉ biết một điều chứ không biết hai. Bọn họ ra đi còn có phen trở lại.

Ngũ vương tử cười mát nói:

- Thế thì họ đi tìm những cao thủ ngoại tộc về kinh.

Y thở dài nói tiếp:

- Hỡi ôi! Để họ múa may. Chẳng bao lâu nữa ta cũng đi theo Thiết hiền đệ. Những chuyện ở trong triều ta coi đã nhạt phèo.

Long hộ giá lắc đầu thở dài nói:

- Điện hạ mà ra đi thì lão hủ cũng lui về qui ẩn.

Ngũ vương tử nói:

- Tạm thời phụ hoàng không chuẩn cho đâu. Long lão muốn từ chức thì phải chờ cơ hội.

Long hộ giá đứng dậy nhìn bọn Thiết Kỳ Sĩ chấp tay nói:

- Đành tới đâu hay đó. Công việc trước mắt cứ phải làm đã. Xin các vị ngồi chơi, lão phu phải ra ngoài thành.

Mọi người đứng lên đáp:

- Xin lão nhân gia tùy tiện.

Long hộ giá đi rồi, Ngũ vương tử hỏi Thiết Kỳ Sĩ:

- Mẫu hậu có ý muốn mời Lê đại nương, Bạch vô nương và Văn cô nương vào làm bầu bạn. Chưa hiểu ý ba vị ra sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Hậu cung rất thiếu người. Các vị nên đi bảo hộ. Vậy xin Cao nương đi theo ngũ gia.

Lê đại nương nói:

- Lúc tối sư huynh các người đã đi tuần tra hai lần nhận thấy lực

lượng của chúng ta không đủ.

Cao Thức đáp:

- Nhất định là thế. Khi cần thì phải kêu cả hai cự đồng vào hậu cung.

Ngũ vương tử cười nói:

- Vậy chúng ta đi thôi.

Thiết Kỳ Sĩ đứng dậy đưa chân rồi quay vào bảo Cao Thức:

- Đêm nay chúng ta cũng ra Nam giao, thử xem công việc của Long hộ giá có thuận lợi không?

Cao Thức đáp:

- Nếu vậy phải đem cả Bạch muội và Nhị lang đi theo, để chúng ở lại đây cũng không yên dạ.

Thiết Kỳ Sĩ thấy trời cũng không còn sớm nữa liền kêu bọn cung nga dọn cơm ăn.

Từ ngày ở Bắc Hải, mấy người đều dùng Ngự thiện, muốn ăn lúc nào cũng được, so với ở ngoài phạn quán thuận tiện hơn nhiều.

Ăn cơm xong, Cao Thức dặn Thiết Nhị Lang và Bạch đại muội:

- Đêm nay các người muốn đem gì đi thì phải chuẩn bị ngay từ bây giờ, không chùng sắp có chuyện đó.

Thiết Nhị lang cười nói:

- Đêm nay bọn tiểu đệ không mang kiếm.

Thiết Kỳ Sĩ quát:

- Sao lại thế được? Kiếm của các người tuy không phải là bảo kiếm, nhưng nếu gặp những tay cao thủ về kiếm thuật mà mình tay không binh khí là bị kềm chế liền.

Bạch đại muội cười hì hì nói:

- Bọn tiểu muội đã có binh khí cổ quái, tiện dụng hơn cả danh kiếm.

Cao Thức "ồ" một tiếng hỏi:

- Người có cái gì dùng làm binh khí?

Bạch đại muội nhìn Thiết Nhị Lang nói:

- ĐỪNG dẫu y nữa, Chúng ta lấy ra đưa cho y coi.

Thiết Nhị Lang ngây ngô cười đáp:

- Chắc bọn y không biết được.

Gã nói rồi cùng Bạch đại muội đi vào lâu các ở phía sau. Chẳng bao lâu nhị đồng cầm binh khí ra.

Thiết Kỳ Sĩ và Cao Thức trông thấy không khỏi kinh ngạc hô:

- Phong ma đồng côn!

Thiết Nhị Lang đáp:

- Đoán trật rồi. Bề ngoài giống đồng côn mà đúng là bằng Phong ma đồng. Các vị đừng coi thường. Nó chỉ dài bằng cây Tề mi côn, lớn hơn chung trà một chút, nhưng trọng lượng khá lắm.

Thiết Kỳ Sĩ vươn tay ra cầm lấy binh khí của Nhị Lang thấy rất trầm trọng, “ồ” lên một tiếng rồi nói:

- Cái này là bảo vật gì? E rằng nặng tới ba trăm cân.

Cao Thúc cũng cầm lấy côn của Bạch đại muội coi kỹ một lúc rồi gật đầu nói:

- Cái này ngoài bọc bằng Phong ma đồng trong bằng thép nguyên chất. Quả là bảo vật hiếm có.

Thiết Nhị Lang cướp lấy rồi cả cười nói:

- Các vị hãy coi pháp bảo?

Bỗng nghe đánh “choang” một tiếng. Tay trái gã cầm côn. Tay mặt thêm một thanh trường kiếm.

Thiết Kỳ Sĩ bật tiếng la:

- Trong côn có kiếm. Các người lấy ở đâu được cây cổ quái thần côn này?

Bạch đại muội cũng rút kiếm trong côn ra đáp:

- Đây là của Hoàng đế quan lão ban cho bọn tiểu muội. Ngài thấy tiểu muội cùng Nhị Lang có khí lực nên đưa bọn tiểu muội vào trong một toà điện, lai do một khuôn cửa ngầm đi thông xuống dưới đất. Sau cùng tới một gian nhà chất đống đây các cổ vật tìm được đôi binh khí quái dị này. Ngài bảo nếu bọn tiểu muội nhắc lên được là ngài cho liền. Ngài lại còn ngấm ngấm bảo cách bí mật rút kiếm ra. Thậm chí ngài giao cả bí lục liên quan đến thứ khí giới này cho bọn tiểu muội.

Cao Thúc hỏi:

- Cây côn này lại còn một tập côn pháp ư?

Thiết Nhị Lang đáp:

- Côn pháp kiêm cả kiếm pháp nữa. Bọn tiểu đệ đã ngấm ngấm luyện xong rồi.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói:

- Té ra các người được Hoàng thượng đưa đến bảo khổ. Vị “lão quan” này quả là trọng vọng các người. Từ nay các người được binh khí rất thích hợp.

Thiết Nhị Lang đáp:

- Việc này chỉ có nương nương biết, cả Ngũ gia cũng không hay.
Hoàng đế đã dặn đừng nói với người ngoài.

Cao Thức cười hỏi:

- Trong bảo khố còn gì cổ quái nữa không?

Bạch đại muội đáp:

- Nhiều lắm! bọn tiểu muội chưa từng thấy qua.

Cao Thức nói:

- Các người nên biết Hoàng đế cũng có nhiều môn võ rất hay nhưng ngài không có đất dụng võ thôi.

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi:

- Thật thế ư?

Cao Thức đáp:

- Lão nhị thông minh quán thế mà lại hồ đồ trong lúc nhất thời. Đêm hôm ấy lão nhị tưởng ngài trầm tĩnh là lắm. Giả tỷ ngài không có võ công cao cường thì khi nào thấy thích khách đến mà chẳng sợ?

Thiết Kỳ Sĩ cười nói:

- Tiều đệ cho là ngài đã làm ông Vua một nước dĩ nhiên phải có tư chất khác người thường. Té ra ngài cũng biết võ công.

Cao Thức cười nói:

- Nhưng sau thấy bản lĩnh của lão đệ, ngài cũng tâm phục.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Sư phụ thường nói trong võ lâm có nhiều thứ binh khí cổ thời bị thất truyền, thì ra đều lọt vào trong bảo khố của nhà Vua. Cứ coi hai cây côn này đủ biết lời sư phó không phải là phỏng đoán.

Cao Thức nói:

- Đáng tiếc chúng ta chẳng có cách nào vào bảo khố, không thì nhất định phát giác ra nhiều kỳ tích.

Thiết Nhị Lang hỏi:

- Các vị xin Ngũ gia đưa vào không được ư?

Cao Thức cười đáp:

- Vào bảo khố phải được Hoàng đế cho phép. Ngoài Hoàng đế là nhân vật được ngài chọn làm Vua sau này. Ngũ gia chưa tới quyền lợi đó.

Bạch đại muội nói:

- Thiết nhị ca có công cứu giá. Hoàng đế nên chuẩn cho y vào lấy

những các đó mới phải.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách đáp:

- Cô ngốc ơi! Các người được bảo vật này tưởng rằng dễ lắm. Nhưng đó là duyên phận của các người, lại gặp lúc Hoàng đế nhất thời cao hứng, không thì đừng hòng.

Bốn người thu xếp hành trang xong, thi triển khinh công ra khỏi Bắc Hải chạy về phía Nam giao.

Lúc qua cửa An Định, Thiết Kỳ Sĩ dừng lại một chút nhìn Cao Thức nói:

- Sư ca! Tiểu đệ không thuộc đường Nam Uyển, sư ca đi trước cho bọn tiểu đệ theo sau.

Cao Thức đáp:

- Lão nhị cứ chạy về phía trước, nếu lầm tiểu huynh sẽ chỉ thị. Nam Uyển là một thị trấn lớn, tới nơi liền biết ngay. Đây cách đó hãy còn xa.

Chưa tới canh hai, trước mặt hiện ra một thị trấn. Thiết Kỳ Sĩ biết là tới Nam Uyển liền dừng lại hỏi:

- Dọc đường chưa gặp một ai, đường này sao lại tịch mịch thế?

Đột nhiên Cao Thức hỏi:

- Lão nhị! Lão nhị thử nghe mé hữu xem có tiếng gì?

Thiết Kỳ Sĩ lắng tai rồi đáp:

- Ô hay! Đây là tiếng kêu của người bị thương.

Cao Thức hỏi:

- Chừng độ bao xa?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Trong vòng nửa dặm. Tiếng rên khá nặng. Chúng ta thử đến coi.

Cao Thức chạy trước dẫn đường, chẳng bao lâu tới trước một khu rừng. Y dừng lại nói;

- Ở trong này.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Người này bị nội thương khá nặng. Vì tiếng rên thều thào bất lực.

Thiết Kỳ Sĩ cầm côn xông vào. Bạch đại muội theo sau. Cao Thức thấy vậy cười nói:

- Hai đứa nhỏ mà người lớn này rất có ý tứ. Chúng quan tâm lẫn nhau.

Thiết Kỳ Sĩ cất bước tiến vào rừng khẽ cười nói:

- Trời sinh chúng thành đôi.

Bỗng nghe Thiết Nhị Lang la hoảng:

- Các sư huynh lại mà coi. Long hộ giá bị thương nặng.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói cả kinh vọt tới nhanh như chớp, chàng thấy Long hộ giá nằm dưới gốc cây, tay còn cầm bảo kiếm. Trong lòng nóng nảy, chàng đặt tay vào huyệt đan điền lão già.

Cao Thúc tới nơi coi rồi thở dài nói;

- Lão bị chưởng thương, còn may là ở trên vai.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Xin sư ca nâng lão lên. Thế này khó vận công quá.

Cao Thúc vừa nâng đỡ Long hộ giá, vừa hỏi:

- Nội tạng lão thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Ngũ tạng bị chấn động mạnh, chân khí ở huyệt Đan điền hoàn toàn tiêu tan, nhưng cũng không lo, tiểu đệ dẫn chân khí vào là được, còn xương bả vai trật khớp, đại ca phải ráp lại cho lão mới được.

Cao Thúc đáp:

- Lão đã ngất đi, e rằng chịu đau không nổi.

Thiết Kỳ Sĩ nói;

- Tiểu đệ hộ vệ cho lão, không ngại gì.

Cao Thúc liền kéo tay lão rồi đẩy mạnh một cái. Một tiếng “cục” vang lên. Đồng thời lão rú lên một tiếng “ui chao” !

Thiết Kỳ Sĩ tiếp tục vận công. Trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà. Long lão nhân thở dài nói:

- Đa tạ hiền đệ. Đây là lão hủ làm kiếp người lần hai.

Thiết Kỳ Sĩ thu tay về cười nói:

- Bây giờ Long lão tự vận khí được rồi.

Long lão nhân gật đầu đáp:

- Nhị hiệp công lực cao thâm khôn lường! Lão hủ cảm thấy sức lực phục hồi dần dần.

Cao Thúc trịnh trọng hỏi:

- Long lão đã gặp ai?

Long lão nhân thở dài nói:

- Lão hủ vừa đến sau khu rừng này phát giác ra một người lùn lỏi ngoài ba chục tuổi, hành động lén lút khả nghi, liền len lén tiến lại điều

tra. Không ngờ phát giác ra một tên yêu nữ thân thể lỏa lồ đang cùng tên lùn đó làm chuyện xấu xa. Lão hủ vội xoay mình lùi lại. Không ngờ đi chưa được mười trượng, bị đánh một đòn vào bả vai.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Có nhìn rõ người không?

Long lão nhân đáp:

- Lão hủ chỉ ngó thấy người lùn thân thể trần truồng. Hấn mà bồi thêm phát thứ hai nữa thì lão hủ chết rồi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Sao Long lão lại bò vào rừng?

Long lão nhân lắc đầu đáp;

- Lão hủ đã ngất đi. Sao mình lại ở đây, lão hủ cũng không biết.

Cao Thức nói:

- Thế là có người cứu Long lão đưa tới đây. Có khi người đó còn quyết đấu với đối phương một phen. Nếu không thì sao y lại bỏ mặc lão nằm đây. Thật là nguy hiểm!

Thiết Kỳ Sĩ bỗng lên tiếng:

- Sư ca! Trên cây ở sau lưng sư ca có khắc chữ.

Cao Thức quay lại nhìn “ủa” lên một tiếng rồi nói:

- Vụ này có liên quan đến người cứu Long lão.

Thiết Kỳ Sĩ lại gần coi thấy trên cây có khắc mấy hàng chữ:

“Các hạ đã gặp Thổ Linh kiếm Tào Chu và ngó thấy sự xấu xa của họ nên bị hạ thủ rất nặng nề. Tại hạ đưa ra chỗ khác. Khi các hạ tỉnh lại phải lập tức lánh đi. Kim Giáp”

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Người cứu Long lão là Kim Giáp vương tử

Long lão nghe nói Kim Giáp vương tử cứu mình bất giác thở dài lên tiếng:

- Y không ngờ lão hủ chẳng thể tỉnh lại được...

Long lão chưa dứt lời, bỗng nghe âm thanh hần học nói;

- Lão chó mà kia! Người còn chưa chết ư?

Thiết Nhị Lang phản ứng nhanh như chớp. Gã cầm côn nhảy xổ về phía phát ra thanh âm, lớn tiếng quát:

- Người mới là giống chó.

Thiết Kỳ Sĩ ngăn cản không kịp vội quát lên:

- Cõi chùng hấn thổ độ.

Thanh âm lạnh lẽo từ đằng xa lại cất lên:

- Người là ai mà biết rõ gốc gác của đại gia?

Cao Thức hỏi tiếp:

- Thổ Linh kiếm! Sao không ra mặt còn ẩn nấp làm chi?

Bạch đại muội đã theo chân Thiết Nhị Lang xông tới, nhưng cả hai đều chẳng thấy bóng địch nhân đâu.

